

τον ἡδονὴν νὰ τρέχουν εἰς ταῖς ἀκρογιαλίας καὶ εἰς τοὺς βάλτους, καὶ νὰ καταβίζουν μὲ σμικρότατα κομψὰ καθαράκια, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπιδεξιότεροι μεταξὺ των κατασκευάζουσιν. Ὁ Χριστοδουλῆς ἐλησμόνησε τὰ χέλια, τὰ καθουράκια καὶ τὰ κεφαλόπουλα, τὰ ὁποῖα διενεοῖτο νὰ κλέψῃ, καὶ δὲν ἐγόρταине νὰ βλέπῃ τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἐπὶ τῆς λίμνης περιπλάνησιν. Ἀλλὰ δὲν τοῦ διέφυγε καὶ ἡ ἀδελφωσύνη τοῦ Νίκου, ὅστις δὲν ἤξευρε ν' ἀβαράρῃ κανονικὰ καθὼς ἔπρεπε, καὶ χωμένος μέσα εἰς τοὺς καλαμώνας ὁ παιδικὸς φίλος σου ἐστέναξε κ' ἔλεγεν: « Ἄ! νὰ ἤμουν ἐγώ!... »

*

Ἐκεῖ, εἰς μίαν στιγμὴν, καθὼς ἀβαράριζεν ἀδεξιῶς ὁ Νίκος, ἡ φελοῦκα περιπλάνη εἰς συστάδα λιμναίων χόρτων, ὑψηλῶν, σχεδὸν ἕως τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ὁ Νίκος ἔκαμνεν. ἔκαμνε ν' ἀβαράρῃ, καὶ ὅσον ἀβαράριζε, τόσον χειρότερα περιεπλέκετο ἡ φελοῦκα, καὶ τὸ κοντάριον δὲν εὗρισκε πλέον πυθμένα, καὶ τέλος τὸ κοντάριον περιεπλάνη καὶ αὐτὸ εἰς τὰ πολὺκλαδα, ἀδρά, μέλανα ἐκείνα χόρτα, καὶ ὁ Νίκος εἰς μᾶτην ἐπάσχιζε ν' ἀπαλλάξῃ ἐκείθεν τὸ κοντάριον, καὶ ὅσον ἐτράβα ὁ Νίκος, τόσον τὸ κοντάρι ἐφρευγεν ἀπὸ τὰς χειράς του, ἕως οὗ ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς δακτύλους, καὶ τὸ μισὸν ἦτο ἐμπλεγμένον κάτω, τὸ μισὸν ἔπλεεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἡ Πολύμνια

ἐγερθεῖσα μὲ προφύλαξιν ἔκυψε διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ ἐπῆγε τὸ κοντάριον, ἀπὸ τὴν αὐτὴν πλευρὰν τῆς φελοῦκας, πρὸς ἣν ἵστατο καὶ ὁ Νίκος, ἀλλὰ τότε ἡ φελοῦκα ἔγειρε μονόπλευρα, καὶ παρ' ὀλίγον ἀνετρέπετο. Ἐννοήσασα τὸν κίνδυνον ἡ Πολύμνια, καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ κάμῃ ἀκούσιον λουτρὸν μέσα εἰς τὰ λιμναῖα χόρτα, ἀνεκάλυψε ταχεῖα παρὰ τὴν πρύμνην, καὶ πάλιν ὑπεγερθεῖσα ὕψωσε τὸ λευκὸν μανδύλιόν της πρὸς τοὺς δύο συμπότας τῆς μικρᾶς καλύβης καὶ συγχρόνως ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἐ! μπάρμπα Λούκα!

Ἀλλ' ἕως νὰ πάρῃ εἰδήσιν ὁ Λούκας καὶ ἀπορασίῃ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν (ὅπερ ἄλλως θὰ ἦτο δύσκολον, διότι τὸ ἔδαφος τοῦ πυθμένος ἦτο πανταχοῦ σχεδὸν βαλτωδὲς καὶ πᾶς ὁ

ἐπιβαίνων εἰς τὸ ὕδωρ θὰ ἐχώνετο μέχρι τοῦ γόνατος εἰς ἵλυν) τὸ ἀθάθες δὲ τοῦ ὕδατος δὲν ἐπέτρεπε νὰ κολυμβήσῃ μέγα σῶμα, οἷον τὸ ἰδικόν του), θὰ ἐνύκτωνε χωρὶς νὰ κατορθωθῇ τίποτε. Ἀλλ' ὁ Χριστοδουλῆς εὐτυχῶς, ὁ παιδικὸς φίλος σου, ἦτο πολὺ σιμότερα εἰς τὴν φελοῦκαν, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτο χωμένος, μέσα εἰς τοὺς καλαμώνας. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ τὴν περισκελίδαν, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν πάντοτε ὅλην τὴν ἐνδυμασίαν του, ἐκπηδήσας ἀπὸ τὸν καλαμῶνα, ἀπροσδοκῆτως, θαυμασίως, ὡς τελευταῖον ἀπομεινάριον ἀρχαίας θεότητος, λιμναίας καὶ ὑδροβίου, ἄγνωστον καὶ νοθογενές, λησμονημένον ἀπὸ δεκαεννέα αἰώνων, διαιωόμενον ἐκεῖ εἰς τοὺς καλαμώνας, διαφυγόν τὴν προσοχὴν τοῦ

χριστιανικοῦ κόσμου, ἐρρίφθη κολυμβῶν εἰς τὴν λίμνην. Καὶ μὲ δέκα εἰρεσίας τῶν χειρῶν, μὲ ἄλλα τόσα λακτίσματα τῶν ποδῶν, μὲ τὴν κοιλίαν θίγουσιν καίποτε εἰς τοὺς βάλτους, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἐμπλακῇ ἡ βάρκα, ἀνεπήδησε στιβαρῶς ἐπὶ τὴν δεξιὰν πλευρὰν, ἔδραξε τὴν πύρραν τῆς σκάφης, καὶ μὲ ἀπίστευτον διὰ τὴν ἡλικίαν του ῥώμην, τὴν ἀνέσκηκωσε καὶ τὴν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τοῦ ἐμποδίου τῶν ὑψηλῶν χόρτων. Εἴτα ἐξέμπλεξε καὶ τὸ κοντάρι ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐμπλακῇ, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Νίκον:

— Νά, πῶς ν' ἀβαράρῃς!

Καὶ τοῦ ἔδειξεν ἐμπράκτως τὸν τρόπον, ῥίψας αὐτῷ τὸ κοντάριον. Εἴτα ὠθησε τὴν φελοῦκαν ἀπὸ τῆς πρύμνης, ἀπομακρύνας αὐτὴν τῶν λιμναίων χόρτων, ὡς καὶ τῶν ῥηγῶν, ἐνῶ ἡ Πολύμνια τὸν ἐκύτταζε μειδιώσα καὶ ἄκουσα τὸν ἐθαύμαζεν, ὑποψιφύριζουσα:

— Τί παράξενον παιδί!

Καὶ τοὺς κατευώδωσε πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβης, ὅπου οἱ δύο συμπόται εἶχαν σηκωθῇ ἐκπληκτοί, μὴ ἐννοοῦντες τί συνέβαινε, καὶ ὁ Λούκας φανταζόμενος τὴν λίμνην ὡς θάλασσαν, ἔλεγε:

— Κάνένα δελφίνι θὰ ἔπεσε κοντὰ στὴ βάρκα.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶνε κάνένα σκυλόψαρο, καὶ σοῦ ἀφανίσῃ τὰ κεφαλόπ'λα, καρδάς', εἶπεν ὁ Παρρήσης.

*

Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ